

ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ

Δευτέρα πάλι, και η πόρτα του απογεύματος
πάλι κλειστή.

Πότε να δεις τα δέντρα· ολοένα ξεμακραίνουν.

Αδειάζει η αυλή .

Το κελάηδημα στο κλουβί μια πληγή.

Η Κυριακή δε φτάνει!

Η καρέκλα πλάι στο παράθυρο.

Μες στο δωμάτιο αρχίζει και τελειώνει ο δρόμος.

Γέρνουν ξανά οι ώρες.

Η βουή πέρα απ' τη μάντρα και οι φωνές του Σταδίου

– μια στιγμή που δακρύζουν αλλιώς τα παιδιά.

Γρήγορα που νυχτώνει, αχ, η Κυριακή!

Σαν έρχεται η Δευτέρα

στενεύεις πότερο.

Ένα γυμνό μαχαίρι η μέρα. Κι ο φόβος –

μη μιλήσεις μη διαμαρτυρηθείς.

Παντού σε βλέπουν.

Πού να βρεις μια στιγμή

να συμφιλιώσεις τα χέρια σου;

(ΑΣΤΑΘΗΜΗΤΑ, 1978)

ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Λευκό το χαρτί – ανένδοτο.

Πώς να υψωθείς;

Κι αυτό το παράθυρο του απογεύματος!

Έξω είναι μια άλλη λευκότητα:

ο καπνός το μπετόν κι οι τροχί.

«Το πρόσωπό μου, στο πρόσωπό σου σκοντάφτει.»

Μαύρο το ρούχο στην ταρατάσα.

Το μάρμαρο της σκάλας μαύρο.

Και η άσφαλτος– πιο μαύρη.

–Οι καμινάδες, ξέρεις,

μέσα μας αναπαύονται.

–Καληνύχτα.

Πως να υψωθείς!

Έτσι μένουμε τα βράδια στο Αιγάλεω.

Χωρίς άλλοθι.

Με τη γέφυρα της ποίησης·

πεσμένη.

(ΑΣΤΑΘΗΜΗΤΑ, 1978)

ΧΑΛΚΙΔΑ, 1985

Βραδιάζει αργά, και η θάλασσα σκουραίνει.

Κάτι αρχαίες συλλαβές ο αγέρας μουρμουρίζει:

«...Χαλκίδα πόλιν εμάν προλιπούσα...»

Βραδιάζει.

Μπαίνουν τα όρια τα φοβερά της Νύχτας.

Τα σπίτια σκύψαν στα νερά,

να δούνε την ψυχή τους.

Να βάλουν λες, σε μια δοκιμασία βραδινή τα μάτια.

Τα μάτια που παλεύουνε να κρατηθούν

πίσω απ' τα κρύα τζάμια.

Βραδιάζει αργά απ' τον Καράμπαμπα

κι εγώ δε θέλω.

Μήτε τσιγάρο, μήτε φως, μήτε τραγούδι.

Έτσι, μες στην ασάφεια των στιγμών

κοιτάζω τη ζωή μου.

Πως με διέσχισαν τόσα νερά!

Βραδιάζει αδιάκοπα εδώ.

Μες σε σφυρίγματα αρχαίων караβιών.

Κι εσύ, πάνω απ' την κόψη του Ευρίπου:

«...Όλοινο λόγγαι και τα Μενέλεω κακά...»,

να προστάξεις. Αλλά...

Βράδιασε άλλη μια φορά στη διχασμένη πόλη.

Τα ψέματα τραβούν ξανά προς τους ανθρώπους.

(Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ, 1987)

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Είδα τη μοίρα μου σ' έναν καπνό.

Στο θάνατο κάποιου άστρου.

Στη φωτεινή στιγμή των μετεώρων.

Έτη φωτός που διάβηκα σ' ένα σταχτοδοχείο.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Και στην κρεμάστρα τρεις γενιές,
η μια πάνω στην άλλη να στενάζουν.
Φορεμένες λαχτάρες, τριμμένες αλήθειες.

Έτσι τελειώνει, έτσι αρχίζει κάθε εποχή.

Ό, τι απομένει, δεν είναι παρά
η ποίηση του μέλλοντος μας.

Με τον τρόπο του χαϊκού

1

Στέκω μπροστά σου—
Τρεμάμενος γίγαντας.
Μαργαρίτα μου.

2

Πλάι στην πένα,
οι πέντε μαλωμένοι.
Τα δάχτυλα μου.

3

Αχ! χορταράκι,
το μπόι σου κάποτε
θα με περάσει.

(ΑΝΤΙΣΤΙΞΗ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ, 1997)

ΩΔΗ ΣΕ ΕΝΑ ΨΥΓΕΙΟ

Α! ιδιωτική πολική νύχτα,
δίχως όνειρα και δίχως ουρανό.
Νύχτα αμμωνίας και φρέον.
Νύχτα λευκή.

Πλάστηκες μόνο και μόνο
για να υπενθυμίζεις τον θάνατο.
Το νικημένο δήθεν χρόνο.
Τι λόγια να βρω για να σε τραγουδήσω!

Ω! κατακόρυφο ομιχλώδες τοπίο.
Τον εύρωστο άνεμο και τ' ανθισμένο κλαδί,
την ευλογία της κλώσας, εσύ
ποτέ δε θα γνωρίσεις.

Στέκεις εκεί στη γωνιά σου
ακρωτηριασμένο θηρίο,

στόμα δίχως δόντια που
αδιάκοπα καταβροχθίζει ηλεκτρόνια.

Συντηρητή εσύ της αγωνίας μας.

Κάθε φορά που ανοίγω την πόρτα σου,
βλέπω τη ματαιότητά μου.

Ω, μνήμη του μηδενός!

Μνήμη του ζώου που σφάχτηκε στα σκοτεινά.

Κουτί των οραμάτων μιας κότας

πλάι στα παγωμένα αυγά της.

Δεν είσαι παρά,

συνονθύλευμα μετάλλου και μυαλού.

Συμπιεσμένο ως τη σιωπή τραγούδι είσαι.

Οδυνηρή λευκότητα του μαύρου.

(ΑΝΤΙΣΤΙΞΗ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ, 1997)